

богатитѣ и видни жители на гр. Котелъ и, освѣнъ Петра, който билъ най-малѣкъ, той ималъ още четирма синове: Драгой, Атанасъ, Христо и Руско. Прѣзъ врѣме на руско-турската война — къмъ 1805—1810 г. — х. Беро билъ наклеветенъ прѣдъ турското правителство, че билъ съчувствувалъ и услужвалъ на руската войска, заради това турцитѣ ограбили всичкото му имущество. По причина на това голѣмо нещестие за хаджи Беро и синоветѣ му, малкиятъ Петъръ се рѣшилъ да стане абаджия, за да се прѣхранва и помага на баща си. За таа цѣль той заминалъ за Варна при единъ майсторъ абаджия, при когото прѣстоялъ двѣ години. Когато веднажъ Петъръ скроилъ по погрѣшка едно илече съ ржкави, майсторътъ му се скаралъ, а младиятъ Петъръ се разсърдилъ, оставилъ майстора си и напусналъ абаджилѣка. Прѣзъ 1817 год. заминалъ за Букурещъ, за да се учи на елински езикъ при прочутия елински учителъ Зардаллахъ, но като нѣмалъ отъ никждѣ никаква подрѣжка, билъ принуденъ да стане домашенъ учителъ при нѣкои гърци и българи. Така проживѣлъ той въ Букурещъ три години и старателно се училъ. Въ 1820—21 година, прѣзъ врѣме на гръцкитѣ възстания, Петъръ Беронъ, заедно съ нѣкои българи и гърци, билъ принуденъ да избѣга отъ Букурещъ и отишълъ въ Брашова, дѣто, за негово щастие, намѣрилъ единъ българинъ, родомъ отъ Сливенъ, на име Антонъ Ивановичъ, който поканилъ Берона за домашенъ учителъ — да учи дѣцата му на гръцки езикъ, като го насърдчилъ и му далъ срѣдства да издаде *български* букваръ, който послѣ, поради образа на рибата делфинъ на заднитѣ корици, билъ нареченъ „*Гибенъ Букваръ*“, напечатанъ въ Брашово въ 1824 година. *Тоя букваръ* принесе голѣма полза, изигра важна роля, *вписа нова ера въ тогавашнитѣ наши училища* понеже изнесе новъ принципъ въ обучението — алилодидактичната (взаимо-